

ČÍSLO 13

LEDEN – ÚNOR 2015

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

Leden – únor 2015

Obsah...1

Slovo úvodem...2

Rozhovor...3

Mgr. Lenka Dejdarová

Mgr. Hana Oříšková

Aktuality...9

Co se děje na GJW?

Lyžařský výcvik

Ples GJW

Úspěchy školy...16

An American In

Europe...18

English Section...22

Povídka...23

Portál: Války přátel

Slovo redaktora

Zdravím vás u čtení prvního čísla roku 2015, tentokrát dvojčísla pro měsíce leden a únor.

V těchto měsících proběhly lyžařské kurzy a uskutečnil se reprezentační a stužkový ples.

O průběhu těchto akcí se zde také dočtete.

Krátce se taktéž věnujeme pololetnímu vysvědčení.

Novinkou v tomto čísle je obměna anglické sekce, kde už nebudeme porovnávat ČR a USA, ale seznámíme se zde s životem Američanky Jessicy Jayne Maartin v Česku.

Ráda bych vás ještě vyzvala, abyste se zapojili do sbírky vršek od PET lahví, kterou do května pořádá naše redakce. Výtěžek opět půjde na podporu opuštěných pejsků.

Adéla Cekulová, O8.A

Pololetní vysvědčení

Skoro jsme se ani nestačili rozkoukat po začátku školního roku a už přišlo první zúčtování. Totiž pololetní vysvědčení. A s ním zcela jistě přišla i otázka, zda jej řešit, či ne. Vždyť je to přece jen pololetí!

Spousta studentů si asi právě tohle říká zhruba někdy v půlce ledna při pohledu na své známky, které tak úplně nevypadají podle očekávání rodičů. Pak se většinou studenti rozdělí do tří skupin. Někteří si řeknou, že by se s tím ještě dalo něco dělat, a začnou shánět zápisy a poznámky od pilných a zodpovědných spolužáků. Následuje přemlouvání učitelů, aby jim ještě dali šanci na opravu. Další skupina studentů si začíná dávat předsevzetí do nového pololetí, že se začnou učit z hodiny na hodinu a nebudou nic nechávat na poslední chvíli. A poslední skupina si pravděpodobně řekne, že je to jenom pololetí a na konci roku to bude určitě lepší. Jenže na konci se většinou tento scénář opakuje – vysvědčení o moc lepší není a následují sliby, že to bude lepší aspoň příští rok. Ale bude to opravdu tak?

Od všech těchto skupin se asi odlišují maturanti, kteří to mají přesně naopak. V posledním ročníku jsou totiž známky v prvním pololetí mnohem důležitější než v tom druhém, kdy už jde jen o to projít k maturitě.

Nicméně doufám, že se vám pololetní vysvědčení vydařilo, a ať už patříte, k jaké skupině chcete, přeji vám, ať se vám příště známky vydaří, jak byste si představovali.

Rozhovor s Lenkou Dejdarovou

Jedním z rozhovorů, které vám v tomto dvojčísle přinášíme, je rozhovor s Mgr. Lenkou Dejdarovou, která na naší škole působí od září 2014. Na GJW vyučuje pouze zeměpis, přestože má kromě geografie vystudovanou i matematiku.

Kdy a proč jste se rozhodla stát se učitelkou?

Na základní se mi profese učitelky líbila (bylo to asi ve čtvrté nebo páté třídě), pak jsem šla na gymnázium, kde jsem si řekla, že by to asi nebylo úplně ono. Ale pak jsem chtěla něco, co by zkombinovalo matematiku a geografii, čehož moc není, takže jsem nakonec přece jen u učitelství skončila.

Na jaké škole jste studovala?

Osmileté gymnázium ve Skutči a vysokou školu Přírodovědeckou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci.

Proč jste se rozhodla pro kombinaci geografie a matematiky?

Protože mě tyto předměty na gymnáziu bavily. Matematika mi šla a zeměpis mi přišel zajímavý. Uvažovala jsem nad kombinací matematiky a fyziky, ale potom byla fyzika náročnější, nedělali jsme už ani žádné pokusy, tak už to nebylo ani tak zajímavé.

Jaké máte vzpomínky na střední školu?

Dobré, měli jsme hodně dobrý kolektiv, a teď se každý rok scházíme. Bylo to fajn. Samozřejmě byly i nějaké problémy, dokonce jsme měli i zakázaný výlet, ale to nás potom vzal aspoň náš pan farář na exkurzi. Občas jsem viděla kolektivy v jiných třídách, kde se nedokázali na ničem domluvit, ale u nás takový problém nebyl.

Přemýšlela jste i o jiném povolání než učitelství?

Když jsem podávala přihlášky, tak jsem podávala i na ekonomické obory. Ve finále jsem mohla jít kamkoliv, ale nakonec zvítězila kombinace geografie a matematiky. Přece jen ekonomika je jen o matematice, a já jsem chtěla i geografii.

Baví Vás učení?

Rozhodně je to zajímavá práce, už jen tím, jak je rozmanitá. Každá třída je jiná a studenti jinak reagují na stejné věci.

Je něco, co Vás na výuce nebaví?

Třeba právě u zeměpisu je ten problém, že hodin je

málo. Člověk toho tak musí stihnout dost za kratší dobu, než je tomu třeba u matematiky. Ale to bude problém asi všech předmětů s dvouhodinovou dotací.

Jaký máte názor na studenty na GJW?

Každá třída je jiná, v některých studenti reagují na výuku dobře, některé třídy zeměpis berou jako okrajový předmět. V každé třídě jsou samozřejmě ti, kteří o výuku zájem mají, a také ti, které to nezajímá.

Jaké máte vztahy s kolegy?

Velmi pozitivní, v našem kabinetě je veselo. Ostatních kolegů zatím moc neznám, je to i z toho důvodu, že tu ani nejsem celý týden, takže jsem přišla do styku spíše jen s třídními učiteli tříd, které učím.

Jaké jsou Vaše koníčky?

Turistika, hory, vodáctví. Když už se teď nemusím učit, tak jsem ráda, že si můžu přečíst něco normálního. A také všeobecně sporty, člověk je rád, když se může trochu protáhnout. Je to rozmanité, s přítelem jsme například chodili i na latinskoamerické tance.

Děkujeme za rozhovor.

Rozhovor s Hanou Oříškovou

Dalším rozhovorem, který vám v tomto dvojčísle přinášíme, je rozhovor s Mgr. Hanou Oříškovou. Paní profesorka Oříšková nastoupila na GJW jako vyučující dějepisu, tělesné výchovy a zdravotní tělesné výchovy v roce 2003, v roce 2004 odešla na mateřskou dovolenou a z té se vrátila v roce 2007.

Kdy a proč jste se rozhodla stát se učitelkou?

Už na základní škole jsem chtěla být učitelkou v mateřské škole, proto jsem začala chodit i na hodiny klavíru. Tam jsem chodila 4 roky, ale potom jsem zjistila, že to není to pravé ořechové a radši jsem se věnovala sportu. Od 10 let jsem dělala biatlon, takže jsem skončila s klavírem a tím i s rozhodnutím být učitelkou v MŠ. Pak jsem se pro učitelství rozhodla asi až na gymnáziu, kde mě z tělocviku měl pan profesor Mlateček a paní profesorka Juráková, kteří mě ovlivnili.

(Pozn. redakce: U této otázky radil pan profesor Mlateček slovy: „A hlavně řekni, že tě tady ovlivnili tělocvikáři.“)

Proč jste se rozhodla zkombinovat tělocvik právě s dějepisem?

Protože dějepis byl takový můj druhý nejoblíbenější předmět a měla jsem v něm vždy dobré studijní výsledky, tak jsem se pro něj rozhodla.

Na jaké škole jste studovala?

Střední tady na GJW a vysokou školu Univerzitu Palackého v Olomouci – mezifakultní studium na Fakultě tělesné kultury UP a Filozofické fakultě UP.

Jaké máte vzpomínky na střední školu?

Docela kladné, taková zvláštnost byla, že nás bylo ve třídě 33 holek a byla to humanitní třída. Naše třídní, paní profesorka Pincová, nám na začátku studia přála, abychom tady ty 4 roky jenom nepřežily, ale abychom je prožily, přestože nás bylo 33 holek. A myslím si, že to se docela povedlo.

Baví Vás učení?

Přemýšlela jste někdy o jiném povolání?

Učení mě baví. Snad možná na střední škole jsem přemýšlela o nějakém administrativním oboru, ale teď už bych asi s ničím jiným nezačala.

Je něco, co Vás na výuce nebaví?

V tělocviku ve skupinách děvčat, když jim něco

předvedu a nikdo nechce začít. Musím každou z děvčat vyzývat zvlášť a znovu, a to mě nebaví, pořád je pobízet.

Jaký máte názor na studenty na GJW?

Myslím si, že převážná většina z nich jsou dobří studenti, ale najdou se i výjimky. Těch je naštěstí mnohem méně než těch dobrých studentů.

Jaké máte vztahy s kolegy?

Myslím si, že určitě kladné.

Jaké jsou Vaše koníčky?

Kromě sportu je mým domácím koníčkem zahradničení a pak také četba. V četbě nepreferuji žádný konkrétní žánr, ráda sáhnu po jakémkoli žánru od detektivky až po cestopisy. Dalším mým koníčkem je cestování.

Děkujeme za rozhovor.

Aktuality

Co se děje na GJW?

Ve dnech 13. a 14. ledna 2015 proběhly talentové zkoušky do oboru Gymnázium se sportovní přípravou.

Ve dnech 18. až 23. ledna 2015 se studenti prvních ročníků a kvint zúčastnili lyžařského kurzu v Beskydech.

Ve čtvrtek 22. ledna 2015 proběhlo jednání školské rady.

V pátek 23. ledna 2015 byla uzavřena klasifikace za první pololetí školního roku 2014/2015. V pondělí 26. ledna 2015 proběhla pololetní pedagogická rada.

Ve čtvrtek 29. ledna 2015 byly studentům předány výpisy známek za první pololetí.

Ve dnech 1. až 6. února se studenti sekund zúčastnili lyžařského kurzu v Beskydech.

V pondělí 2. února 2015 proběhlo jednání společnosti Gaudeamus.

V pátek 6. února 2015 se konal reprezentační ples GJW spojený se stužkováním maturantů.

V úterý 17. února 2015 byly zahájeny přípravné semináře k přijímacím zkouškám.

Ve středu 18. února 2015 se na GJW konaly cambridgeské zkoušky nanečisto. Testy na úrovni PET, FCE, CAE a CPE si vyzkoušelo cca 250 studentů.

Lyžařský výcvik

V lednu se třídy prvních ročníků a kvint zúčastnily lyžařského výcviku, který se konal ve Starých Hamrech v Beskydech. Dne 18. 1. 2015 jsme se všichni shromáždili před gymnáziem a pomalu se loučili s těmi, kteří nás přišli vyprovodit. Postupně se sešlo téměř sto studentů, mezi kterými byly známé i neznámé tváře. Bavili jsme se, seznamovali a než jsme se nadáli, byli jsme u cíle. Vylezli jsme z autobusů a vyslechli si instrukce, co nás čeká. I když se většině z nás nechtělo, museli jsme se vydat na hodinovou cestu k ubytování. Naštěstí větší zavazadla odvezlo auto a nám zbyly pouze malé tašky. Cesta sice byla dlouhá a místy do kopce, ale s dobrou náladou, která panovala od začátku cesty, ubíhala velmi rychle. V době, kdy jsme začínali být vyčerpaní a promrzlí, jsme konečně uviděli střechu našeho ubytování. Střechu chaty Armaturky.

Po příchodu posledního člena naší velké výpravy jsme se rozřadili do pokojů po 4 studentech. K večeru jsme se shromáždili ve velké jídelně, která bohužel nebyla tak velká, aby se tam vešel celý kurz. Na první večeři jsme byli všichni, ale poté jsme se na ostatní jídla rozdělili na dvě skupiny. Další dny probíhaly podle harmonogramu, který nám byl sdělen při úvodní večeři. Také byl každé třídě přidělený jeden večerní program. Každý večer bylo o zábavu postaráno a podle délky programu jsme měli upravený čas večerky.

Lyžařský výcvik jsme započali rozřazením do příslušných skupin dle našich dovedností. Po většinu týdne jsme v daných skupinkách zůstávali a pilovali naše lyžařské schopnosti. Třetí a čtvrtý den byl na odpolední program vyhlášen výlet k nedaleké restauraci. Byli jsme rozděleni podle družstev na dvě skupiny. První skupina se na výlet vydala třetí den. Ostatní šli o den později a trávili odpoledne na poloprázdném svahu. Cesta byla velmi zábavná a hodně jsme se

sblížili. Nevadilo nám ani zjištění, že restaurace je zavřená. Po cestě zpátky na chatu se nálada ještě zlepšila. Při cestě k restauraci jsme se vyhýbali zledovatělým plotnám, neboť jsme stoupali do kopce. A když jsme scházeli dolů, nic nám už nebránilo ve zběsilém klouzání. Další den, jsme se s druhou polovinou, která minulý den byla na svahu, prohodili. Tentokrát byla restaurace otevřená. Odpolední lyžování jsme si moc neužili. Sníh byl hodně mokrý a těžký a naše jízdy často doprovázely i pády. Poslední večer byla diskotéka. V jejím průběhu jsme poznali, kolik toho máme s lidmi z okolních tříd společného. Poslední den jsme vstávali po diskotéce stejně jako pokaždé v 7:30, nachystali se a vyšli na svah. Tentokrát jsme nelyžovali 2 hodiny, protože spousta z nás byla vyčerpaná. Po kratším lyžování jsme se dobalili a vyčkávali na oběd, po kterém jsme se vraceli stejnou cestou dolů k autobusům.

V autobusech si už jen málo lidí povídalo, někteří spali, jiní si pouštěli nějaký film a pár z nás se jako bez duše dívalo z okna a přemítalo, co se za necelý týden událo. Po příjezdu na nás čekali naši drazí příbuzní, které jsme rádi viděli.

Už zbývalo jen rozloučení a lyžařský výcvik 2015 byl za námi. Je až k neuvěření s kolika lidmi jsme se seznámili a objevili i mezi našimi spolužáky velmi dobré přátele. Jediné, co valnou většinu studentů mrzí, je to, že lyžařský kurz na této škole se už v našich životech nebude nikdy opakovat.

Eliška Buršová, 1. B

Reprezentační ples GJW spojený se stužkováním maturantů ZLATÉ ČASY

V pátek 6. února 2015 se v KaS centru Prostějov konal tradiční reprezentační a stužkový ples GJW.

Studenti maturitních ročníků strávili poslední dva týdny před plesem vedle výuky také intenzivními přípravami výzdoby, svých nástupů a připravováním tomboly. Tyto přípravy vrcholily ve čtvrtek 5. února vyzdobením KaS centra a dále v den plesu, tedy v pátek 6. února dopoledne.

Studenti maturitních tříd a jejich třídní učitelé se v sále sešli s moderátory z divadla Point a choreografkou, aby si ještě naposledy vyzkoušeli to, co tak pilně trénovali, totiž slavnostní nástup na stužkování. Během toho probíhaly přípravy tomboly, kterou měli na starosti třídní učitelé třetích ročníků, a také poslední úpravy výzdoby sálu. Tématem plesu byly tentokrát ZLATÉ ČASY a my jsme se tak vrátili do 20. let minulého století. KaS centrum zdobily gramofonové desky a na sloupech při vstupu do sálu se vyjímaly dobové fotografie jednotlivých maturitních tříd.

Když jsme se seznámili s prostory sálu a vyjasnili si poslední drobné problémy, mohl být nácvik prohlášen za ukončený a my jsme se odebrali k dalším přípravám na večer. Tentokrát už to byly návštěvy kadeřnictví, kosmetických salónů nebo manikérek. Každý chtěl udělat vše pro to, aby byl večer co nejhezčí.

Po šesté hodině večerní jsme se začali scházet ve společenském sále. My, studenti oktávy A, jsme si ještě naposledy stihli vyzkoušet nástup. Pak už jsme se pomalu seskupovali v zákulisí a nervozita rostla.

Ples byl zahájen po sedmé hodině večerní předtančením v podání Jana Halíře s partnerkou z tanečního studia Mango. Poté už přišla řada na maturanty. Ti nastoupili

v pořadí oktáva A, oktáva B, 4. A a 4. B. Ze začátku vše probíhalo bez problémů, až během nástupu sportovní třídy 4. B vypadla hudba a moderátorům se tento technický problém bohužel nepodařilo napravit.

Studenti na parketu se toho ale nezalekli a svoje vystoupení dokončili za potlesku diváků.

Po posledním vystoupení přicházeli

postupně studenti oktáv a po té čtvrtých ročníků ke slavnostnímu stužkování (nebo spíše šerpování). Zástupci každé třídy poděkovali svým třídním učitelům, kterými byli Mgr. Jana Krejzová (oktáva A), Mgr. Petra Příbylová a bývalá třídní Mgr. Michaela Jančíková (oktáva B), Mgr. Aleš Pospíšil (4. A) a PhDr. Kamila Krychtálková, Ph.D. (4. B). Následně pronesl na pódiu několik slov ředitel GJW Ing. Michal Šmucr a poslanec Ing. Radim Fiala. Za studenty promluvili a celé naše studium shrnuli Marek Švorčík a Zuzana Trávníčková ze 4. A.

Po tanci s rodiči se maturanti rozprchli do „fotokoutků“, na večeri, ke svým rodinám,... Během celého večera hrála k tanci a poslechu hudební skupina Q-styl.

Před půlnocí znovu vystoupil Jan Halíř s partnerkou a poté následovalo losování cen z hlavní tomboly. To zakončili studenti oktávy B svým půlnočním překvapením, na které volně navázali studenti 4. B. My přihlížející jsme to nazvali jako improvizované popůlnoční překvapení.

Ples byl ukončen kolem sobotní druhé hodiny ranní, kdy hosté začali KaS centrum pomalu opouštět.

Věřím, že se večer vydařil a všichni si jej užili naplno. My maturanti teď už můžeme odpočítávat dny do maturity a přát si, aby nám zkouška dospělosti a také přijímací zkoušky na vysoké školy dopadly co nejlépe. A našim učitelům přeji pevné nervy 😊

Fotografie: Tomáš Coufal

Úspěchy školy

Debatiáda

V pondělí 15. prosince 2014 se na naší škole konal 3. ročník vánoční debatiády. GJW reprezentovaly dva týmy, které obsadily 4. a 5. místo.

Košíková dívek

Ve čtvrtek 8. ledna 2015 zvítězilo družstvo dívek GJW v kvalifikaci na celorepublikové finále v košíkové dívek SŠ v Kroměříži. Republikové finále proběhlo ve dnech 29. – 30. ledna 2015 a dívky reprezentující GJW obsadily 3. místo.

Matematická olympiáda

V úterý 13. ledna se na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého v Olomouci konalo krajské kolo matematické olympiády kategorie A. Naši školu reprezentovali tři studenti, z nichž nejúspěšnější byl Martin Surma z oktávy B, který se umístil na 4.

místě a postupuje do ústředního kola konaného 22. – 25. března 2015 v Praze.

Dějepisná olympiáda

Ve středu 21. ledna reprezentovali GJW tři studenti na okresním kole dějepisné olympiády. Ladislav Blechta (O4.B) obsadil 1. místo, Radim Skupina (O4.A) 2. místo a Martin Kocourek (O4.B) 4. místo.

Volejbal dívek

V pondělí 26. ledna se družstvo dívek z GJW zúčastnilo okresního kola ve volejbale. Dívky v soutěži zvítězily a postoupily do krajského finále.

Olympiáda z českého jazyka

Ve čtvrtek 5. února reprezentovali dva studenti z kvarty B GJW v okresním kole olympiády z českého jazyka pro žáky 8. a 9. třídy ZŠ a tercií a kvart. Martin Kocourek obsadil 3. místo s postupem do krajského kola, Klára Kocourková obsadila 7. místo.

Zdroj: www.gjwprostejov.cz

An American In Europe

An American at the Fall of the Berlin Wall

I lived with the Berlin Wall for three years. Whenever I suddenly came upon it, it was like a slap in the face to me. Once I climbed up onto a lookout tower, so that I could gaze at the other side, where those people lived, who could not come to me. I tried to imagine what it must have been like to go for a Sunday outing or visit and, all at once, the Wall was there. And one couldn't go home. Not today, not tomorrow, not for forty long years. I longed to get to know the people on the other side and establish friendship with them, a friendship between East and West.

The Wall wasn't a mere wall at all, actually, but a real horror. Whenever I went by foot via Checkpoint Charlie, the walk lasted several long minutes before I got through the zone full of guards, watch dogs and the like. It wasn't allowed to speak with the young East German soldiers who were serving there. I was expected to refuse to speak to anyone other than a Soviet officer. And then I was supposed to report it, if any of them were to speak to me. Once, one of them teased me, not wanting to open the gate on the way back, but I felt that he was just having fun, because I was, for him, a young woman from the West, so I didn't report him and just took the whole situation with a sense of humor.

The permit for crossing the border had to be requested a week in advance. I was forbidden to use public transport, so I could get around there only as a pedestrian. In spite of these limitations, I was able to observe that only areas frequented by tourists were in good condition. It was enough to go around the corner a few steps and one could still see damage left over from World War Two. It was like time had stopped.

German citizens, who swam across the river or jumped over the barriers to find their way to freedom, had to subsequently be processed by the American authorities. A couple of times I had the honor of escorting such an escapee. It was difficult for them to orient themselves in the Western world, everything

was new for them. The other reason they needed help and protection was that, if a secret policeman from the East were to find them, they would be forced to return to the East, where they faced a death penalty for treason.

In East Berlin, it often occurred that goods for sale were only in the window display. For us, everything sold there was very cheap. So we couldn't buy food or down coverlets, because there would not be enough of these essential items left to meet the needs of the local residents.

I was afraid to speak with the people there, so as not to cause them any trouble for speaking with a foreigner, but a young girl reassured me, "If we stick to normal topics, it's no problem."

Everybody around me believed that the Wall would never come down, but I was convinced that it couldn't last, because I could tell that nobody wanted it there anymore, neither in the East, nor in the West. There were even those who considered me a hero for being willing to move to Berlin from Munich. Others didn't do so, because it was known that all of the Soviet bombs in East Germany were pointing at Berlin. The first city to be blown up, if World War Three were to begin, was Berlin.

At the time when the Wall finally came down, I was already living in another part of Germany, in the West. People there paid little attention to what was going on in East Germany, preferring not to think about it, but when "the Big Change," as the Germans themselves call it, came around, they were very enthusiastic at first.

In the American sector there were not enough interpreters and translators to meet the demands of the situation, especially because this great event took place starting shortly before the Christmas season. I went there as a volunteer to help process the flood of German citizens escaping from the East to the West.

There were many collectors of pieces of the Wall, made of asbestos concrete, but very colorful, because, on the western side of the Wall, it had become a custom for people to paint the Wall with graffiti as a form of protest. My "piece of the wall" is, in my opinion, a better souvenir.

It was one of my favorite jobs to hand out the donated Christmas gifts to children in the refugee camp. One of them drew me a picture to thank me. I still have that picture.

And now I am where I wanted to be, in the “East” among people who were once separated from us Westerners by the Iron Curtain. Here I have found friendship and a chance to make myself useful to others, not only because of my knowledge of languages, but also thanks to my “foreign” way of thinking.

Američanka u pádu Berlínské zdi

Tři roky jsem s ní žila. Berlínská zeď. Vždy byl pro mne pohled na ni jako náhláacka do tváře. Jednou jsem vylezla na rozhlednu, abych se podívala na tu druhou stranu, kde žili ti, co nemohli přijít za mnou. Představila jsem si, že někteří šli třeba na výlet nebo na návštěvu a pak najednou tam byla, ta zeď. A nemohli se vrátit domů. Ani ten den, ani další den, ani dalších čtyřicet dlouhých let poté. Toužila jsem ty lidi na druhé straně zdi poznat a navázat s nimi přátelství, přátelství mezi Východem a Západem.

Ta zeď byla skutečná hrůza. Když jsem šla pěšky přes Checkpoint Charlie, trvalo to několik dlouhých minut, než jsem prošla tou zónou plnou strážníků, min, hlídacích psů atp. Nesměla jsem mluvit s mladými německými vojáky. Měla jsem si vyžádat sovětského důstojníka. Měla jsem nahlásit, když by na mne promluvili. Jednou mě ale jeden z nich škádlil, nechtěl mi otevřít bránu cestou zpátky, cítila jsem, že se chtěl jen se mnou pobavit. Nenahlásila jsem to, brala jsem to s humorem.

O povolení překročit hranice jsem musela požádat vždy týden předem. Nesměla jsem tam použít veřejnou dopravu, musela jsem chodit jen pěšky. Přesto jsem si stačila všimnout, že v pěkném stavu byla jen místa, kde se nacházelo hodně zahraničních návštěvníků. Stačilo jít kousek za roh a ještě byly vidět škody po druhé světové válce. Jako kdyby se tam zastavil čas.

Němci, kteří přeplavali řeku nebo skočili přes tu zeď na svobodu, museli přes americkou kontrolu. Párkrát jsem někoho takového doprovodila. Jednak se špatně orientovali v západním prostředí, vše bylo pro ně nové, a jednak,

když by je našel tajný policista z Východu, vzal by je zpátky domů a tam by je čekal trest smrti za velezradu.

Ve východním Berlíně bylo zboží často pouze ve výloze. Pro nás tam bylo vše levné, ale my jsme si tam nesměli koupit například jídlo nebo peřiny, aby místním nechybělo. Bála jsem se mluvit s lidmi. Co kdyby měli kvůli hovoru se mnou nějaké potíže? „V klidu,“ ujišťovala mě místní dívka, „smím s Vámi mluvit, pokud budeme mluvit jen o normálních věcech.“

Názor všech lidí kolem mě byl, že ta zeď nikdy nespadne, ale já jsem byla přesvědčená, že nemůže vydržet, když jsem cítila, že na obou stranách už ji nikdo nechce. Někteří mě považovali za hrdinu už jenom proto, že jsem byla ochotná se dobrovolně přestěhovat do Berlína z Mnichova. Jiní do toho totiž nešli, protože se vědělo, že všechny sovětské rakety v okolí mířily na Berlín. Jakmile by vypukla třetí světová válka, západní Berlín by byl ve vzduchu úplně jako první.

V době, když konečně zeď spadla, já už jsem žila v jiné části Německa. Tam se lidé málo zajímali o východní Německo, zazdili to, ale když přišla „ta změna“, jak to oni nazývají, byli ze začátku nadšení. V americkém sektoru byl nedostatek tlumočnicků a překladatelů a to zvlášť v době Vánoc. Jela jsem tam tedy jako dobrovolnice pomáhat se záplavou východních Němců, kteří utíkali na Západ.

Mnoho lidí sbíralo v té době barevné kousky betonu ze zdi na památku. Já mam lepší suvenýr. Jedna moje milá povinnost byla rozdat dětem vánoční dárečky. Jedno dítě mi jako poděkování namalovalo obrázek. Ten obrázek mám dodnes.

A teď už jsem tam, kde jsem chtěla být, „na Východě“ mezi lidmi, kteří kdysi byli od nás na Západě odděleni železnou oponou. Našla jsem tady přátelství a možnost být druhým užitečná, nejen svými jazykovými schopnostmi, ale také mými „cizími“ myšlenkami.

Jessica Jayne Maertin

English Section

From the Creative Writing in English Hobby Circle

Black and White Friends by Martin Dobeš

Once upon a time, one smart, clever boy named Tom lived in one unspecified village in the USA. He lived a quiet contented life, but, one day, an older, aggressive boy moved to the USA. He was from Eastern Europe and his name was Vladimir. He had a bad hobby: he bothered younger, weaker boys. He was poor, but his behavior was repulsive. To be honest, he was a self-centered hooligan. He came from a worker's family, but he wasn't modest.

Once, on a gloomy day, he saw poor Tom. Vladimir blocked Tom's way and he started to bully him, swaggering to show off his musculature and then he hit him in the face.

A passerby shouted, "What is going on there? Are you satisfied? You are a coward, when you hit younger, weaker boys!"

"Hey, he is a n*****r (*expletive deleted*)! He deserves to be made into beefsteak tartar!" Vladimir ran near the black boy and was going to hit him, but the black boy whistled and all the boys from the village were going to avenge poor Tom. Vladimir gave up and he prayed for mercy. The boys let Vladimir be and they went home.

"Thanks! What is your name?" Tom asked the black boy. "I am Huck, Huck Finn!"

"You are a good boy, Huck!" "Are we friends now?" "Yes!"

And so Tom and Huck became friends and Vladimir became a decent boy.

Portál: Války přátel

Kapitola 5 – Obavy

Když se Hrdina s Gallisem vrátili do elfova starého ubytování, Lucy zde stále nebyla. Hrdinovi stále vrtala hlavou jedna myšlenka. „Co teď vlastně hledáme?“ zeptal se Hrdina. Předpokládal, že mu to neřekne, ale Gallis ho překvapil. „Zbylé Temné jezdce“ odpověděl. „Chtěl jsem se je vydat hledat už dřív, ale čekal jsem, až porazíme Marogarduse.“ Hrdina ztuhl na místě. Jak mohl Gallis vědět, že Marogardus žije? I kdyby se to dozvěděl z nějaké elfské rady, byl to od něj podraz, že mu to neřekl. Rozhodl se k razantnímu řešení. Řekne o tom Lucy, až se vrátí. Ale co když se nevrátí? Co když ji někdo ve městě přepadne. Anebo hůř, co když ji dal Gallis odstranit, aby poté měl volnou cestu k Marogardovým přívržencům? Když Hrdinovi Lucy představoval, netvářil se příliš nadšeně. Ale dost obav, Lucy by se o sebe určitě dokázala postarat. Přece jen uměla skvěle bojovat, což dokázala v bitvě proti Temným jezdcům a navíc využívala mystickou magii. Přesto se Hrdina bál. Nechtěl tady zůstat sám s Gallisem. A navíc ho chtěl trochu otestovat. „Nepůjdeme hledat Lucy? Je pryč už dost dlouho. Co když se ztratí?“ zeptal se Hrdina. A přesně podle očekávání Gallis odpověděl: „Lucy tohle město znala velmi dobře, žila zde jako malá.“ Další lež, Lucy přece jako malá žila v New Jersey. No nic, počkám na Lucy, spolu určitě něco vymyslíme, řekl si Hrdina.

Kapitola 6 – Procházka

Lucy se procházela po městě, které tak dobře znala. Žila zde asi deset let, než odjela do New Jersey. A hele, tady pořád stojí ten bar, do kterého chodívala hrát karty, říkala si. Když si to teď uvědomovala, na poměry, které panovaly v Americe, to byla pěkně drsná holka.

A tam pořád stála ta samá pivnice, stejná jako před několika desetiletími. Sem se chodíval opít, když na ni táta byl naštvaný, že si vzala jeho peníze a šla bojovat do arény. Další dvě neobvyklé aktivity pro tehdy dvanáctiletou holku. Ale tady to bylo naprosto normální. Jo, to byly zlaté časy, ne jako teď. Je prostě jen špatná doba, říkala si. Temní jezdci i s pánem se vrátili a moji přátelé i blízcí konvertovali k nim. Jen kvůli tomu, že jejich rody vždy patřily k temným. Lucy bolela hlava, ale určitě ne z výparů, které vypouštěla nedaleká továrna. Ty jí vždy dělaly dobře. Přesto se jí domů ještě nechtělo. Zrovna procházela kolem arény. Jeho nejoblíbenějšího místa ve městě. Vždy ji zaujala majestátnost této budovy. Žádná z jejích kamarádek ale neměla pro souboje nadání a nijak se nesnažila to napravit. Spíš se zajímali o módu. Těm by se líbilo v New Jersey, pomyslela si Lucy. Zato ona nebyla ve škole v New Jersey oblíbená. Přestože měla bohatství, které jí otec zanechal, když ji poslal na internátní školu, nechtěla si kupovat žádné značkové oblečení. To by bylo vyhazování peněz. O kluky se taky nezajímala, přestože se někteří věnovali sportu, což jí aspoň trochu připomínalo souboje, nikdo z nich jí nebyl sympatický, všichni se chovali jako hulváti. První kluk, který se k ní choval hezky, byl její kamarád elf, který umřel v bitvě. Jediný další kluk, co se k ní choval hezky, byl Hrdina. Páni, ten ale uměl bojovat. První, kdo ji kdy porazil, pokud nepočítala dospělé. A teď navíc jediný člověk, kterému opravdu věřila. Rozhodla se, že už půjde. Ani si při tom přemýšlení neuvědomila, že si sedla na lavičku. Stoupla si a zamířila domů. Srovnala si v hlavě myšlenky a šepem sama k sobě promluvila: „Ano, Hrdina je můj poslední přítel.“

Jan Pácl, O3.A

Redakce

Adéla Cekulová

Vinh Duong

Valerie Cekulová

Marie Marsová

Aneta Daněčková

Tereza Rabalová

Vendula Korsová

Kateřina Studýnková

Jan Pácl

Elizabeth Jitka Olšanská